

5. POGLAVLJE

DALJNI TIP ŽRTAVA POMIRENJA

Levitski zakonik 9

Žrtve Pomirenja Ponovno Izražene S Različitim Detaljima – Mojsije i Aron Ušli u Tabernakul , i Ponovno Izašli Van i Blagoslovili Narod – „Ukazat Će Se Onima Koji Ga Iščekuju” – „I Nakon Smrti Sud” – Božansko Prihvatanje Žrtve Pomirenja Očitovano.

U OVOM poglavlju imamo sažetiju sliku djela i žrtve Pomirenja od one koju smo već razmotrili (Lev. 16), a osim toga, pruža određene značajke koje će, s obzirom na ono što je gore navedeno, biti od interesa kao i koristi za nas. To je još jedna slika žrtava Pomirenja.

„Nato je Mojsije rekao: „Ovo je ono što je GOSPOD zapovjedio da napravite, pa će vam se slava GOSPODNJA pokazati.” Onda je Mojsije rekao Aronu: „Odi do žrtvenika i prinesi svoju žrtvu za grijeh i svoju žrtvu paljenicu, i obavi pomirenje za *sebe* [one koje treba pozvati da budu članovi „njegova Tijela” to se zahtijevalo] i za *narod* [svijet].”

Ovaj je tip ilustrirao činjenicu da je naš Gospodin Isus (žrtva junca za grijeh) bio dovoljan da otkupi i „svoje Tijelo,” „malo stado,” kao i cijeli svijet čovječanstva. Udio Crkve u prinosu za grijeh mogao je biti u potpunosti izostavljen: možda bi smo bili

pošteđeni posebnih ispitivanja našeg „uskog puta”, pošteđeni žrtvenih patnji, i mogli smo biti vraćeni do savršenstva ljudske prirode, baš kao i cijelo čovječanstvo. Ali bilo je po volji Jehovi ne samo da izabere Isusa za ovo veliko djelo žrtvovanja, nego i da ga učini Kapetanom ili Glavom „Crkve koja je njegovo Tijelo,” te da i oni, kao i njihov Kapetan, budu učinjeni *savršenima kao DUHOVNA bića*, kroz patnje u tijelu kao prinosi za grijeh. (Heb. 2:10; Kol. 1:24)

Apostol Pavao, misleći na naš intimni odnos s našom Glavom kaže: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji *nas* je blagoslovio svim duhovnim blagoslovima u nebeskim prostorima [„Svetinja” i „Svetinja nad svetinjama”] u Kristu; Budući da *nas je u njemu izabrao* prije utemeljenja svijeta, na hvalu slave njegove milosti, kojom nas [je opravdao] je prihvatio u ljubljenomu.” (Efež. 1:4,6) Bog „*vas* je pozvao po našem evanđelju, *na stečevinu slave* Gospodina našega Isusa Krista” (2. Sol. 2:14), tako da „ako trpimo, s njim ćemo i kraljevati.” (2. Tim. 2:12)

Prvosvećenik, nakon što je prinio svoju žrtvu, trebao je „prinijeti prinos naroda [jarac] i obaviti pomirenje za njih, kako je GOSPOD zapovjedio.” Ova priprema za našu ulogu u žrtvi pomirenja je bila dio zapovijedi našeg Oca ili prvobitni plan, kao što sv. Pavao potvrđuje . (Kol. 1:24-26)

„Aron je stoga otišao do žrtvenika i zaklao tele [Heb., mladi junac] za žrtvu za grijeh koje je bilo samo za [umjesto ili zamjena za] njega. A sinovi Aronovi su donijeli tu krv k njemu, i on je umočio svoj prst u krv te ju je stavio na rogove žrtvenika. Ali je, salo...itd., on spalio na žrtveniku,...A meso i kožu je spalio ognjem izvan tabora. Zatim je zaklao žrtvu paljenicu [ovna], a sinovi su mu Aronovi pružili tu krv kojom je poškopio žrtvenik

unaokolo. Tada su mu pružili žrtvu paljenicu,...Onda je oprao iznutrice i noge, pa ih je spalio na žrtveniku nad žrtvom paljenicom, s njezinim dijelovima, i glavu.” (Gotovo isti izvještaj kao u poglavlju 16., i ima isti značaj.)

Tako je Isusova žrtva paljenica gorila tokom cijelog Evanđeoskog doba, svjedočeći svima u *stanju* „Dvorišta” (opravdanima), Božje prihvaćanja njega, i prihvaćanje svih članova „njegovog Tijela” – položenih na Glavu na žrtveniku.

„Zatim je donio prinos naroda i uzeo jarca, koji je bio žrtva za grijeh *naroda* [a ne za svećenike i Levite, kao i prva], te ga zaklao i prinio ga za grijeh isto onako kao i prvi put”; tj. postupio je s njim točno onako kako je postupio sa juncem. Ovaj jarac je isti kao „Gospodinov jarac” u drugoj slici, „jarac za otpuštanje” i druge značajke su bile izostavljene u ovom općenitijem prikazu. To je dodatna potvrda naučavanja da oni koji slijede Gospodina su sudionici u prinosu za grijeh.

„Onda je donio žrtvu paljenicu i prinio je prema običaju [uobičajeno]. Donio je i jestivu žrtvu te zagrabio pregršt od nje, i spalio to na žrtveniku, pored jutarnje žrtve paljenice. Tada je zaklao i junca i ovna za žrtvu od žrtava pomirnica, koja je bila za narod.”

Žrtva pomirnica, kao što je već opisano, predstavljala je zavjet ili savez. Napravljena u vezi s prinosom za grijeh Prvosvećenika, označavala je zavjete, obveze i saveze koje je preuzeo svećenik, na temelju prinosa za grijeh. U tipu uspostavljen je *mir* između Jehove i Izraela na sljedeći način: Budući je prinos za grijeh bio napravljen, također i žrtva paljenica koja pokazuje njegovu prihvatljivost Bogu, postojao je mir između Jehove i Izraela, jer je njihov bivši Adamski

grijeih tipski bio uklonjen; i oni su bili tada obvezni živjeti poslušni savezu koji se temeljio na njihovom oproštenju – naime, oni su trebali držati Zakon – da onaj koji čini te stvari može *živjeti* (ili kao nagradu za držanje) po njima. Ali kako su naše žrtve za grijeh bolje od tipskih, tako je i sa žrtvom pomirnicom ili savezom uspostavljenim tim žrtvama; to je bolji savez. Tako je u toj žrtvi pomirnici, ili prinosu saveza, Svećenik viđen služiti primjeru i sjeni *duhovnih* stvari – posrednik boljeg saveza (Heb. 8:6-13), pod kojim će svi ljudi biti blagoslovljeni OBNOVOM, i tako im se omogućiti da poslušaju savršen zakon i žive zauvijek.

„Tada je Aron podigao svoju ruku prema narodu i *blagoslovio ga*; onda je sišao, pošto je prinio žrtvu za grijeh, i žrtvu paljenicu, i žrtve pomirnice.” Ovdje vidimo ilustriranu u tipu činjenicu da, iako još nije u potpunost vrijeme za *blagoslov* naroda dok se sve žrtve ne završe, da ipak mjera blagoslova dolazi na čovječanstvo od člana Svećenika, čak i *sada*, u doba žrtvovanja, prije nego što svi odemo u „Svetinju nad svetinjama” ili duhovno stanje. I kako to stvarno odgovara činjenicama: gdje god su se nalazili kraljevski svećenici, blagoslov više ili manje izražen proisticao je od njih njihovim bližnjima.

„Zatim su Mojsije i Aron ušli u Šator sastanka; onda su izašli i blagoslovili narod.”

Kada ovaj dan (doba) žrtvovanja završi, potpuni Svećenik (glava i tijelo) pojavit će se pred Bogom i dati dokaze da je ispunio sve zahtjeve Pravde za narod (svijet). Primijetit će se da, premda je tip Levitskog zakonika 16 podijelio rad Dana Pomirenja i pokazao sve pojedinosti o tome kako Gospodinova žrtva najprije čini našu dostojnom prihvaćanja

itd., Ovaj tip je pokazao djelo Evandeoskog doba kao uzastopne prinose, ali ipak spojene stvarno u jedan – sve patnje cijelog Krista, nakon čega odmah slijede blagoslovi obnove. Odlazak Mojsija u tabernakul s Aronom čini se da kaže, *Zakon* je u potpunosti zadovoljen i njegova pravednost opravdana u žrtvi Krista. *Zakon* (koji je u tipu predstavljen s Mojsijem) svjedočit će u korist onih koji su bili pod *Zakonom* – Izrael po tijelu – da su svi osuđeni pod njim također bili opravdani za život kroz žrtve Svećenika koji je „prinio sebe” jednom zauvijek.

Kada je predstavljena, cijela žrtva bila je „sveta, prihvatljiva Bogu,” o čemu svjedoči činjenica da Mojsije i Aron nisu umrli na pragu Svetinje nad svetinjama. I Mojsije i Aron su izašli i *zajedno* blagoslovili narod. Stoga, u nadolazećem dobu, Krist će blagosloviti sve obitelji zemlje (Gal 3:8,16,29; Post 12:3); ali ne ostavljajući po strani ili ignorirajući Božji zakon i opravdavajući grijeh, već postupnim vraćanjem čovjeka u ljudsko savršenstvo, u kojem će stanju moći držati savršeni zakon Božji, i biti blagoslovljen njime. Blagoslovljen od Svećenika, učinjen savršenim i sposobnim držati ga, *Zakon* – pokoravaj se i živi – „Tko čini pravdu, pravedan je,” biti će veliki blagoslov; jer tko god hoće tada može biti poslušan i živjeti zauvijek u sreći i zajedništvu s Jehovom.

„I slava se GOSPODNJA pokazala svemu narodu.”

Kako blagoslivljanje napreduje (obnavljanje i uzdizanje rase, mentalno i fizički), rezultati će postati očitima. Narod – svijet općenito – će prepoznati Božju milostivu ljubav svakim danom sve više i više. Tako će biti da „će se otkriti *slava* GOSPODNJA i sva će je tijela zajedno gledati.” (Iza. 40:5) Oni će

početi uviđati, postupno, duljine i širine te visine i dubine Božje ljubavi, koja nadilazi svo razumijevanje.

Vrijedno je napomenuti da ovdje spomenuti blagoslov nije bio blagoslov za pod-svećenike. Ne: oni su bili zastupljeni u blagoslivljatelju – u Aronu. Blagoslov je došao na sav Izraelski *narod*, koji je, u tipu, predstavljao svijet. Na ovaj blagoslov svijeta od strane „*Sjemen*” – cijelog Krista, nakon što sve patnje upotpune Tijelo (Kol 1:24) – Pavao ukazuje govoreći: „da sve stvorenje uzdiše i zajedno trpi porođajne muke...očekujući objavljene sinova Božjih.” Prije nego oni mogu doživjeti oslobođenje od ropstva raspadljivosti (grijeha i smrti) i obnovu u slobodu sinova Božjih (slobodu od osude, grijeha, smrti itd.) kakvu je uživao Prvi Božji ljudski sin Adam (Luka 3:38), žrtve Dana Pomirenja moraju biti završene, a svećenici koji su se žrtvovali moraju biti odjeveni u slavne haljine, kraljevskog, božanskog autoriteta i moći tako da ih oslobode. Rom. 8:19-22

To je nesumnjivo isti blagoslov svih ljudi – spasenje od smrti i njenog žalca, grijeha – na koji Pavao ukazuje, govoreći: „a drugi put će se, BEZ GRIJEHA [ne opet kao prinos za grijeh, i bez kontaminacije od tih grijeha koje je nosio za grešnike], POJAVITI *na spasenje* PRED ONIMA KOJI GA IŠČEKUJU. (Hebr. 9.28) Svijet je vidio Svećenika – Glavu i Tijelo – da pate kao prinos za grijeh tijekom ovoga doba; Isus se očitovao Židovima u tijelu (kao prinos za grijeh), i kao što je Pavao mogao reći, tako mogu i svi koji ga slijede reći: „život Isusov se očituje u smrtnome tijelu našem.” (2. Kor. 4:11) Kao što se čitav Krist tako očitovao i pretrpio u tijelu, tako će i oni biti „proslavljeni zajedno” pred svijetom; jer „će se otkriti slava [blagoslov i spasenje] GOSPODNJA i *sva će je tijela*

zajedno gledati.” „Kad se *pojavi* Krist, naš život, tada ćete se i vi s njim pojaviti u slavi.” (Kol. 3:4)

Ali ovaj veliki Prvosvećenik svijeta će biti prepoznat samo od „onih koji ga iščekuju.” Ako bi se pojavio kao tijelo, na nebu ili negdje drugdje, to bi *svi* vidjeli, bez obzira na to iščekuju li ga ili ne; ali mi smo već vidjeli da Sveto Pismo naučava da je Glava bila usavršena kao duhovno biće i da će njegovo „malo stado” biti „poput njega”, duhovna bića, božanske prirode, koju nitko nije vidio niti može vidjeti. (1 Tim 6:16) Vidjeli smo da način na koji će svijet vidjeti proslavljenu Crkvu će biti po mentalnoj percepciji, u istom smislu kao što se i za slijepu osobu može pravilno reći da vidi. U istom smislu mi sada vidimo nagradu, „krunu života,” „dok ne gledamo na ono što je vidljivo, nego na ono što je nevidljivo [doslovnom oku]. Jer ono što je vidljivo je privremeno, a ono što je nevidljivo je vječno.” (2. Kor. 4:18) Na taj način cijela Crkva ovog doba „upire pogled u Isusa”; tako „mi gledamo Isusa.” (Heb. 2:9; 12:2) Tako, s očima njihovog razumijevanja, „Stražari” razlučuju drugu prisutnost Gospodina u njeno određeno vrijeme, svjetlom božanske Riječi. A kasnije će ga svijet, svako oko, vidjeti na sličan način, ali svjetlom „plamene vatre” njegovih sudova. (2 Sol. 1:8)

To je jedini način na koji ljudska bića mogu vidjeti ili prepoznati stvari na duhovnom nivou postojanja. Isus je izrazio istu ideju učenicima, da oni koji su prepoznali njegov duh ili um, i tako ga upoznali, također će se upoznati s Ocem na isti način. „Kad biste mene poznavali, poznavali biste i Oca moga; I od sada ga poznajete i *vidjeli* ste ga!” (Ivan 8:19; 14:7) To je jedini smisao u kojem će svijet ikada vidjeti Boga, jer „nitko

nije vidio Boga nikada” („koga nijedan *čovjek* nije vidio, niti može vidjeti”) – „jedinorođeni Sin, objavi ga [otkrio-pokazao].” (1 Tim 6:16; Ivan 1:18) Isus je objavio ili prouzročio da njegovi učenici vide Oca obznajući njegov karakter – otkrivajući ga riječima i djelima kao Boga ljubavi.

Na isti način su Luter i drugi pokazali, i to su mnogi vidjeli, da je Papinski sistem, Antikrist; ili kao što je Pavao prorekao, taj zli sistem, *čovjek grijeha*, bio je tada *otkriven*, iako mnogi to još uvijek tako ne *vide*.

Tako se naš Gospodin Isus, Glava (sada prisutan da sakupi dragulje), u ovom trenutku otkriva živim članovima „malog stada”, iako drugi *ne znaju* za njegovu prisutnost. (Luka 17:26-30; Mal. 3:17)

Tako će isto biti i u Milenijskom danu, kada će kompletan Krist- Svećenik – biti otkriven. Bit će otkriven samo onima koji ga iščekuju, i samo oni će ga *vidjeti*. Oni će ga vidjeti, ne doslovnim očima, nego kao što sada mi vidimo sve duhovne stvari- našeg Gospodina Isusa, Oca, nagradu, itd. – očima vjere. Ljudi neće vidjeti cijelog *Krista* doslovnim očima, jer je na drugoj razini postojanja – jedan je *duh*, drugi *tijelo*; iz istog razloga zbog kojeg nikad neće vidjeti Jehovu. Ali *mi* [malo stado, kada smo proslavljeni] vidjet ćemo ga onakvog *kakav jest*, jer ćemo mi biti poput njega. (1 Ivan 3:2)

Ali, iako će samo „oni koji ga iščekuju” moći prepoznati Krista kao izbavitelja koji će ih spasiti od vlasti smrti, ipak to će obuhvatiti sav svijet; jer način objave bit će takav da će u konačnici svi morati vidjeti. „Svako oko će ga vidjeti”; i svi u njihovim grobovima, koji su se zatim probudili, čak i oni koji su ga proboli shvatit će da su razapeli Gospodina slave. On će se „objaviti [u nebu ? Ne] u plamenom ognju [sudovima] i ti

osvetom onima koji ne poznaju [ne priznaju] Boga, i [također nad onima] koji nisu poslušni evanđelju Gospodina našega Isusa Krista.” Neće trebati dugo da ga cijelo čovječanstvo prepozna u takvim okolnostima. Sada dobri pate, ali onda ćete vidjeti razliku „između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi”; jer u tom danu razlika će se očitovati. (Mal. 3:15-18) Onda će svi, gledajući jasno, moći, prihvaćanjem Krista i njegove ponude života pod Novim Savezom, imati vječni život; jer mi „se pouzdajemo u živoga Boga koji je Spasitelj svih ljudi, osobito vjernika.” (1.Tim. 4:10)

„A Nakon Smrti Sud”

Tekst izravno povezan s našom temom, kao što je vidljivo iz njegovog konteksta, ali još jednom često pogrešno predstavljen, pogrešno shvaćen, nego možda bilo koji drugi u Bibliji, glasi, „I kao što je ljudima [Aronu i njegovim nasljednicima, koji su bili samo tip velikog svećenika Novog Stvorenja] određeno jednom umrijeti [u tipu, kako je predstavljeno sa ubijenom životinjom], a nakon toga [nakon toga kao rezultat tih žrtava] slijedi sud [Božji, odobravanje ili neodobravanje žrtve], tako je i Krist bio *jednom* prinesen [nikada se neće ponoviti] da ponese grijehe mnogih [„svakog čovjeka”]; a drugi put će se, bez grijeha [niti zamrljan grijesima koje je nosio, niti ponavljati prinos za grijeh, nego], pojaviti na spasenje” – da dade vječni život svima koji ga žele pod Božjim uvjetima vjere i poslušnosti. (Heb. 9:27,28)

Svaki put kad je svećenik ušao u „Svetinju nad svetinjama” na Dan Pomirenja on je riskirao svoj život; jer da je njegova žrtva bila nesavršena, umro bi dok bi prolazio „Drugi Zastor.” On osobno ne bi bio primljen u „Svetinju nad svetinjama”, niti

bi njegova nesavršena žrtva bila prihvatljiva kao pomirenje za grijehе naroda. Otuda je svaki neuspjeh značio njegovu smrt, i osudu svih za čije je grijehе pokušao napraviti pomirenje. To je bio „*sud*” spomenut u ovom tekstu, kojeg su svake godine prolazili tipski svećenici; o prolaženju tog suda povoljno za svećenikov život i godišnjeg pomirenja za grijehе naroda u tipu je to ovisilo.

Naš veliki Prvosvećenik, Krist Isus, prošao je ispod antitipskog Drugog Zastora, kada je umro na Kalvariji; i da je njegova žrtva bila na bilo koji način ili stupanj *nesavršena* on nikada ne bi bio podignut iz mrtvih – „*sud*” pravde bi išao protiv njega. Ali njegovo uskrsnuće, na treći dan, dokazalo je da je njegovo djelo bilo savršeno izvedeno, da je prošao test božanskog „*suda*.” Vidi Djela 17:31.

Daljnji dokaz da je naš Gospodin prošao taj „*sud*” uspješno, jednom zauvijek, i da je njegova žrtva bila prihvaćena, dokazano je u blagoslovu na Pedeseticu; i to je bilo predokus još većeg budućeg blagoslova i izlivanja na svako tijelo (Joel 2:28), garancija ili jamstvo da će u konačnici on (i mi u njemu) izaći kako bi blagoslovio narod – svijet, za čije grijehе je on u potpunosti i prihvatljivo izvršio pomirenje.

Svako tumačenje ovog teksta, koje ga primjenjuje na smrt čovječanstva zajedničku svima, temeljito je u suprotnosti s i van je konteksta.

Mnogi su iščekivali na neodređen način da dođe dobro vrijeme – za uklanjanje na neki način prokletstva grijeha i smrti i zla općenito, ali oni nisu razumjeli dugo kašnjenje. Oni ne shvaćaju da je nužna *žrtva* „Dana Pomirenja” i mora biti završena prije nego što slava i blagoslov mogu doći: niti shaćaju da su Crkva, „izabrani,” „malo stado,” sudionici u

Kristovoj žrtvi i njegovim patnjama, kao što će također biti i u slavi koja će uslijediti. „Jer znamo da sve stvorenje uzdiše i zajedno trpi porođajne muke sve do sada, napetim iščekivanjem očekujući [iako u neznanju] objavljenje [Crkve] sinova Božjih.” (Rim. 8:19,22)

Štoviše, budući da je tipski Svećenik predstavljao „tijelo” kao i „glavu” antitipskog svećenika, Krista, iz toga slijedi da svaki član Crkve mora proći taj „sud” – da iako su mnogi bili pozvani nijedan neće biti *izabran* kao konačno prihvatljivi „članovi” Tijela Krista, grane prave loze, osim ako neće biti „pobjednici” – vjerni do smrti. (Otk 3:21) Međutim, ne da takvi moraju postići savršenstvo tijela, nego savršenstvo srca, volje, namjere: oni moraju biti „čisti u srcu” – blago mora biti od čistog zlata prokušanog u peći, iako je njegov sadašnji kovčeg samo nesavršena zemljana posuda.

Božansko Prihvaćanje Biti će Očitovano

„Nato je izbio oganj ispred GOSPODA te je progutao na žrtveniku žrtvu paljenicu i salo. Kad je sav narod to vidio, zaklicao je i pao na lice svoje” – vršio obožavanje. To je ista misao izražena u drugom obliku. Vatra je simbolizirala Božje prihvaćanje; njegovo prepoznavanje od strane ljudi pokazalo je da će svijet shvatiti žrtvu i njezinu vrijednost u Božjoj procjeni kao cijenu njihove slobode od smrti i groba, i kada to shvate obožavat će Jehovu i njegovog predstavnika, Svećenika.

Da to još nije ispunjeno, očigledno je. Bog još nije *očitovao* svoje prihvaćanje žrtve velikog Dana Pomirenja, vatrom; ljudi još nisu povikali i pali na lica u štovanju Velikog Kralja i

njegovog predstavnika. Ne, svijet još uvijek leži u zloći (1. Ivan. 5:19); bog ovog svijeta još uvijek zasljepljuje više ili manje gotovo cijelo čovječanstvo (2 Kor. 4:4); tama još uvijek pokriva zemlju – gusta tmina narode. (Iza. 60:2) Niti trebamo očekivati velike blagoslove obnove koji su nagoviješteni u ovom tipu sve dok svi članovi Crkve, „Tijela” velikoga Prvosvećenika, prvo ne otiđu s druge strane zastora (stvarna smrt), u Svetinju nad svetinjama, promjenom uskrsnuća. Niti će se taj „blagoslov” tipa ispuniti sve do nakon velikog vremena nevolje. Zatim, će ukoreni, otrežnjeni, poniženi, svijet čovječanstva vrlo općenito „čekati” i „tražiti” velikog Krista, Abrahamovo sjeme, da ih blagoslovi i podigne.

Kako lijepo ovi tipovi uče o potpunoj otkupnini za sve ljude, i o obnovi i blagoslovu omogućenima za sve!

Čini se da ništa u praslukama ne pravi razliku između živih i mrtvih, a neki bi mogli biti skloni zaključiti da kada se žrtve Prvosvećenika završe, i blagoslov počne, da će samo oni koji tada žive imati uvelike koristi od toga. Ali mi odgovaramo, Ne, po Božjoj procjeni živi i mrtvi su slični; on govori o svima njima kao o mrtvima. Svi su bili *osuđeni* na smrt u Adamu; i mala iskra života koju svaki čovjek sada posjeduje je stvarno, ali samo jedna faza umiranja. To je sada mrtva rasa zbog Adamovog grijeha; ali na kraju ovog antitipskog „Dana Pomirenja” blagoslovi opravdanja i života bit će prošireni na sve, pod uvjetima koje će svi moći poslušati, i tko god bude htio moći će imati ponovno, od životodavca, Otkupitelja, sve što je izgubio u Adamu- život, slobodu, božju naklonost, itd. – oni koji su otišli sve do smrti, kao i oni koji se još uvijek zadržavaju na rubu – „u dolini smrtne sjene.”

To je cilj antitipskih prinosa za grijeh: oslobađanje „svih

ljudi,” cijelog čovječanstva, od vlasti grijeha, smrti: vratiti ih u savršenstvo bića koje je neophodno za savršenu sreću i *jedinstvo* sa Stvoriteljem.

To je blagoslov koji treba doći svim obiteljima na zemlji kroz Abrahamovo Sjeme. To je dobra vijest koja je propovijedana Abrahamu, kao što čitamo: „A Pismo, pošto je predvidjelo da će Bog po vjeri opravdati Pogane [cijelo čovječanstvo – pogane], unaprijed je propovijedao evanđelje [dobru vijest] Abrahamu govoreći: „U tebi će svi narodi biti blagoslovljeni [opravdani]...„I tvom sjemenu,” koje je Krist [prvenstveno Glava, a zatim Tijelo]; Ako li ste vi Kristovi, onda ste Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju” na koje je ukazano; naime, jedan od klase blagosiljatelja, Abrahamovo sjeme, koje će blagosloviti sve obitelji na zemlji. (Gal. 3:8,16,29) Ali ovo „sjeme” mora biti dovršeno prije nego što blagoslov dođe, kao što je prikazano u tipu koji se upravo razmatra: prinos za grijeh mora se okončati prije nego svi blagoslovi koji iz toga proizlaze mogu poteći.

Ograničenje da je Prvosvećenik *sam* ulazio u „Svetinju nad svetinjama” jednom godišnje da napravi pomirenje ne bi trebalo biti pogrešno shvaćeno da znači da on i pod-svećenici nikada nisu ulazili tamo tijekom sljedećih dana – nakon što je Dan pomirenja napravio potpuno pomirenje za grijeh. Baš naprotiv, Prvosvećenik je često odlazio tamo idućih dana. Prvosvećenik je odlazio u „Svetinju nad svetinjama” kad god bi se raspitivao kod Jehove za dobrobit Izraela itd., koristeći sudski naprsnik, Urim i Tumim. Zatim, kad god su demontirali tabor, što je bilo često, svećenici su ušli i skinuli „zavjese” i zamotali Arku i sve svete posude, prije nego što je Levitima bilo dopušteno nositi ih. (Brojevi 4:5-16)

Nadalje, kad god bi Izraelac prinosio prinos za grijeh svećenicima (nakon „Dana Pomirenja” žrtve su bile gotove) svi su ga jeli u „Svetinji nad svetinjama.” (Brojevi 18:10) Tako je i s antitipom, nakon što sadašnji „Dana pomirenja” završi: „Kraljevsko Svećenstvo” bit će u „Svetinji nad svetinjama” ili *savršenom duhovnom stanju* i tamo će prihvatiti (pojesti) žrtve za grijeh, koje je svijet donio za vlastite prijestupe (ne za izvorni ili adamski grijeh, koji je bio poništen na „Dan Pomirenja”). U tom savršenom duhovnom stanju, svećenstvo će podučavati po svakom pitanju, kako je predstavljeno u odlukama i odgovorima danim Izraelu kroz Urim i Tumim.